

Отже, з розвитком науково-технічного прогресу, передвиборчі технології міняються і виходять на новий рівень. В наш час вони певною мірою пов'язані з інтернетом і головний акцент робиться на викривлення і редагування інформації. І серед способів їх розпізнавання можна виділити простий – перевіряти інформацію самостійно, та складніший, який не доступний пересічному користувачеві інтернетом – створення програм і алгоритмів, що розпізнаватимуть фейки, чим зараз і займаються провідні компанії світу, такі як Google, Facebook та інші.

Список джерел:

1. Вальорська, А. Діпфейк та дезінформація / А. Вальорська ; переклад з німецької мови В. Олійника. – Київ : Академія української преси ; Центр вільної преси, 2020. – 36 с.
2. Ладика, І. 5 думок про постправду Studway [Електронний ресурс] / І. Ладика // Studway. – Режим доступу: <http://studway.com.ua/postpravda/>. – Дата доступу: 18.12.2020.

<http://edoc.bseu.by/>

***О.О. Найденко**, студентка
alexandranaydenko29@gmail.com
КУВБ (Київ, Україна)*

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ З ГРОМАДЯНСЬКИМ СУСПІЛЬСТВОМ В УКРАЇНІ

Актуальність: Розвинуте громадянське суспільство є невід'ємною складовою всіх демократичних правових держав світу. Тому завданням державної політики є створення політико-правових умов для зміцнення громадянського суспільства, становлення громадських організацій як повноцінних учасників у вирішенні соціально-економічних та соціокультурних питань.

Ціль: Головним завданням є дослідження громадянського суспільства як явища, окреслення меж і сфер його діяльності, а також визначення взаємовідносин між ним та державними органами в Україні.

Питання взаємовідносин між державою та громадянським суспільством раніше досліджувались такими науковцями: М. Бойчук, В. Грабовський, Н. Липовська, Г. Шаульська, О. Зарічний та інші.

Правова соціальна держава та громадянське суспільство мають розвивати один одного, а саме, держава – створювати необхідні умови для розвитку і не втручатися в діяльність громад. Представники громадянського суспільства, в свою чергу, мають бути базою та підґрунтям правової держави. Отже, права і свободи є головною ланкою, яка з'єднує населення та країну. Плідна взаємодія держави та громадянського суспільства має вирішувати конкретні завдання.

Суспільство і держава – базові елементи системи взаємовідносин. І допоки існує людина – існуватиме суспільство, а від його структурованості залежатиме належне функціонування держави.

Громадянське суспільство – це специфічна форма самоорганізації громадян, які регулюють процеси поза сферою діяльності держави через певні норми та правила [1, с. 122]. Становлення громадянського суспільства є особливим періодом історії людства, держави і права. Головне його завдання полягає в розмежуванні державних і громадських інститутів, у їхніх партнерських відносинах, на відміну від традиційної зверхньої ролі держави. Такий розвиток є основою ефективного функціонування демократичного режиму.

Державу як публічно-владний інститут можна розглядати в якості керуючої системи стосовно громадянського суспільства як системи керованої. Разом із тим громадянське суспільство – це саморегулююча соціальна система, що детермінує державу [2, с. 214]. Саме від громадянського суспільства залежать сутнісні і системоутворюючі характеристики політичної підсистеми.

Отже, громадянське суспільство – це система, яка саморозвивається і саморегулюється. Цілеспрямований розвиток суспільства досягається без втручання держави як політичної владної сили. В цьому відношенні воно має власні внутрішні джерела саморозвитку, незалежні від держави.

Громадянське суспільство може бути стабілізуючим чинником запобігання деструктивним процесам, оскільки індивіди набувають можливості для самовираження та розвитку своїх потенціалів як соціальних суб'єктів. Система горизонтально-мережових зв'язків і каналів інформації забезпечує інтеграцію суспільства, гарантує історичну спадковість у його розвитку. На базі міжособистісної солідарності, що ґрунтується на спільності або близькості приватних інтересів, у людей виробляються механізми узгодження різних інтересів, відбувається врегулювання конфліктів [3, с. 256].

На сьогоднішній день проблематика громадянського суспільства розглядається в контексті забезпечення подальшого розвитку активності індивідів у суспільстві, можливостей розширення і поглиблення його демократизації, піднімаючи також питання обмеження функцій держави, посилення контролю її діяльності з боку суспільства.

Українські революції (Помаранчева революція 2004–2005 рр., Революція Гідності 2014 р.) неспростовно довели: більшість найголовніших державотворчих імпульсів в Україні насправді йшли не від держави до громадянського суспільства, а навпаки. Події останніх років продемонстрували, що за певних критичних обставин, коли державні інститути децентралізовані та ослаблені, спонтанна самоорганізація громадян здатна дати відбій, як внутрішній, так і зовнішній загрози національній безпеці. Українське суспільство гідно встало на захист національного суверенітету і демократичних перетворень.

Трансформація української політичної системи, спричинена подіями листопада 2013 – лютого 2014 рр., свідчить не тільки про зростання ролі громадянського суспільства в розбудові демократичної держави, але й про початок формування нового рівня відносин у трикутнику «громадяни –

громадянське суспільство – держава». Російська агресія проти України, загроза розпаду країни та втрати державності стали каталізатором посилення патріотичних почуттів та громадянської активності в українському суспільстві, зумовили розвиток самоорганізації громадян України, що проявилось у масовому припливі добровольців до лав Збройних Сил України (ЗСУ), появи патріотичних збройних формувань – добровольчих батальйонів (добробатів), які першими взяли до рук зброю й виступили на захист територіальної цілісності та суверенітету України.

Головними принципами державної політики сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні мають стати її ефективність та збалансованість, прозорість та врахування громадської думки та «думки лідерів» – позиції громадських, благодійних, релігійних організацій, недержавних аналітичних центрів та науково-дослідних установ.

Таким чином, громадянське суспільство в Україні почне активно розвиватися лише тоді, коли суспільно-політичне життя країни у всіх його виявах наповниться ціннісним змістом, матиме у своєму складі продуктивні інтелектуальні групи й налагодить комунікації між ініціативними та відповідальними громадянами країни.

Список джерел:

1. Обушний, М. І. Політологія : довідник / М. І. Обушний, А. А. Коваленко, О. І. Ткач. – Київ : Довіра, 2004. – 599 с.
2. Про вибори депутатів Верховної Ради Автономної Республіки Крим, місцевих рад та сільських, селищних, міських голів : Закон України від 10.07.2010 р., № 2487-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 35–36.
3. Галкин, А. А. Размышления о политике и политической науке / А. А. Галкин. – М. : Оверлей, 2004. – 278 с.

<http://edoc.bseu.by/>

*А.О. Осипян, студент
О.И. Коврикова, доцент
arutyunnn@rambler.ru*

ТГУ им. Г.Р. Державина (Тамбов, Россия)

ВЗАИМОСВЯЗЬ ПОЛИТИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ И ЛЕГИТИМНОСТИ ПОЛИТИЧЕСКОГО РЕЖИМА В РОССИИ

Вопрос легитимности политической власти для любого политического режима – это проблема его жизнеспособности и перспектив существования. Любая власть озабочена созданием механизмов собственной легитимности, поскольку это сущностная черта политической власти, в социальной природе которой закреплено стремление к воспроизводимости и долговечности. Власть считается легитимной, когда система ценностей власти и граждан находится в согласии, когда обе стороны взаимодействия – и управляющие, и управляемые –